

Kneginja in roža.

Priobčil *Peter Petrovič*.



nogo je ljudi tudi dandanes, ki imajo lepoto in blagost na licu, a v srcu so zlobni in strupeni.

Tako je čitala kneginja Helena, a ni imela vere v te besede . . .

Poleg njenega krasnega dvorca se je razprostiral prelep gaj. V njegovi sredi je dehtela živobajna, milo vonjajoča roža.

Mlada kneginja Helena je vsak dan ostavila bogate svoje dvorane in šla v gaj na izprehod, da se napije blagega rožnega vonja. Tako dobro ji je bilo vselej, kadar je dihala vase ta poživljajoči vonj.

Rada bi imela ta mladi vabljeni cvet doma. Zato ni mogla nekega dne drugače, nego da je hotela utrgati z rožnega grma najbujnejši cvet.

Komaj pa ga je prijela z nežno in belo roko, jo useka vanjo strupeni gad, ki je počival pod rožnim grmom, in lepa kneginja je morala mlada umreti . . .



Zmaga.

*Na oknu rožice cvetó,
ledeno cvetje moje
Da si nam darovala to,
ah, zima, res lepó je!*

*In rože mi poganjajo,
in njih vrtnar je mraz,
prevzetnice še sanjajo,
kako jih ljubim jaz.*

*Ž jaz sem fant ločav in zvit,
do solnca pišem pismo,
pozdravljam za pečjó ga skrit:
„Pozabili te nismo!“*

*In solnce, milostni gospod,
odgovor brž mi da:
na mojo zimo od nekod
pest vrže mi zlata . . .*

*Brž zima kučmo na oči,
vihrá v deveto vas,
in mojim oknom izsolzi
ves se ledeni kras.*

E. Gangl.

